

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12.06.2018, sp. zn. 8 Tdo 486/2018, ECLI:CZ:NS:2018:8.TDO.486.2018.1

Číslo: 22/2019

Právní věta: Jestliže obviněný soustavně maří trest vyhoštění (§ 80 tr. zákoníku) uložený mu pravomocným a vykonatelným rozsudkem soudu tím, že se mu odmítá podrobit, a v důsledku páčání další trestné činnosti mu byl pozdějším rozsudkem uložen opět trest vyhoštění (srov. stanovisko Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. 20/2011-II., III. Sb. rozh. tr.), v souvislosti s nímž mu byla na základě výzvy k vycestování podle § 350b odst. 2 tr. ř. nedůvodně poskytnuta přiměřená lhůta k obstarání jeho záležitostí a obviněný se v ní dopustí další trestné činnosti, nebrání tato skutečnost závěru o tom, že obviněný i po subjektivní stránce naplnil znaky přečinu podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, pokud soud dodržel při ukládání vykonávaného trestu vyhoštění, jež obviněný nerespektoval, podmínky pro to, aby byl trest realizován, obviněný je prokazatelně znal a byl s jejich porušením přinejmenším srozuměn.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 12.06.2018

Spisová značka: 8 Tdo 486/2018

Číslo rozhodnutí: 22

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, Trest vyhoštění

Předpisy: § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného J. S. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2017, sp. zn. 9 To 342/2017, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 21 T 31/2017.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 16. 8. 2017, sp. zn. 21 T 31/2017, byl obviněný J. S. uznán vinným pod bodem 1. výroku o vině přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku a přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem 2. výroku o vině přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Podle zjištění soudu se jich dopustil tím, že

v době od 17:00 hodin dne 14. 3. 2015 do 21:30 hodin dne 15. 3. 2015 v XY v ulici XY rozbil kamenem skleněnou výplň okna pravých dveří nákladního vozidla VOLVO FH FHA 3C bílé barvy, zaparkovaného v oploceném areálu, do kterého vnikl otvorem v oplocení, z vozidla odcizil věci v celkové hodnotě 10 277 Kč, čímž poškozené společnosti V. T. T., se sídlem v XY, způsobil celkovou škodu ve výši 12 449 Kč na odcizených věcech a ve výši 10 033 Kč na poškození vozidla;

v době od 17:00 hodin dne 14. 3. 2015 do 21:30 hodin dne 15. 3. 2015 se na území České republiky úmyslně zdržoval i přesto, že mu byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, který nabyl právní moci ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. 5 To 233/2014, uložen trest vyhoštění v trvání 5 let, na jehož základě byl povinen vycestovat z území České republiky dne 4. 8. 2014.

2. Za tyto přečiny a za sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 143 T 10/2015, byl odsouzen podle § 337 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 14 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl současně zrušen výrok o trestu v trestním příkaze Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 143 T 10/2015, jakož i všechna další rozhodnutí obsahově navazující na tento výrok, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále bylo rozhodnuto o náhradě škody.

3. Z podnětu odvolání obviněného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 10. 2017, sp. zn. 9 To 342/2017, podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. zrušil shora uvedený rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného zařadil pro výkon souhrnného trestu odnětí svobody v trvání 14 měsíců, jak o něm rozhodl soud prvního stupně, podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (ve znění zákona č. 58/2017 Sb.) do věznice s ostrahou. Jinak ponechal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal obviněný J. S. s odkazem na důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání, přičemž své námitky soustředil výlučně proti právnímu posouzení skutku popsanému pod bodem 2. ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, jímž byl uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

5. V dovolání obviněný nejprve poukázal na dřívější rozhodnutí soudů vztahující se k tomuto činu, a to na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, jímž mu byl uložen trest vyhoštění na dobu 5 let (jehož výkon měl mařit). Na jeho základě mu bylo výzvou k vycestování doručenou do vlastních rukou stanoveno vycestovat z území České republiky bezprostředně poté, co vykoná uložený trest odnětí svobody, což nastalo dne 4. 8. 2014, kdy byl podmíněně propuštěn z výkonu uvedeného trestu. Uložený trest vyhoštění nerespektoval, neuposlechl výzvu a pobýval na území České republiky i po dni 4. 8. 2014. Obviněný zdůraznil, že proti němu bylo vedeno trestní stíhání u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 51 T 32/2015, a to právě pro porušení povinnosti vycestovat z České republiky na základě výše uvedeného soudního rozhodnutí, když v této věci mu byla při vazebním zasedání dne 13. 3. 2015 osobně předána výzva k vycestování z České republiky, pro které mu byla poskytnuta lhůta do 16. 3. 2015, a dne 13. 3. 2015 byl propuštěn na svobodu. Dále obviněný poukázal i na rozsudek v nyní přezkoumávané věci Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 16. 8. 2017, sp. zn. 21 T 31/2017.

6. Z toho, že ve věci vedené pod sp. zn. 51 T 32/2015 byl obviněnému vydán příkaz k vycestování z

České republiky se lhůtou k zajištění si osobních záležitostí od 13. 3. 2015 do 16. 3. 2015, obviněný dovodil, že mu byl pobyt na státním území České republiky v těchto dnech výslovně povolen. Tím se neztotožnil s výkladem podaným odvolacím soudem ohledně nicotného vlivu této skutečnosti na trestněprávní posouzení skutku v nyní projednávané věci, ani s interpretací usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. [8 Tdo 230/2014](#), podle níž příkaz k vycestování sice opravňuje cizince (mimo jiných případů i za situace, kdy byl na základě správního řízení vyhoštěn z České republiky) přechodně pobývat na území České republiky po přesně vymezenou dobu, avšak toliko proto, aby si během této doby mohl vyřídit nezbytné a neodkladné záležitosti spojené s vycestováním z území republiky. V této souvislosti obviněný zdůraznil tezi o důvěře jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů státu plynoucí z judikatury Ústavního soudu (např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. [IV. ÚS 3042/11](#), či ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. [I. ÚS 2166/10](#)) a usoudil, že když státní orgán vydal dne 13. 3. 2015 příkaz k vycestování se stanovenou lhůtou do 16. 3. 2015, mohl obviněný vycházet ze správnosti tohoto aktu a zcela důvodně spoléhat na to, že jeho pobyt na území České republiky je do 16. 3. 2015 v souladu s právními předpisy, a tudíž se zde zdržoval oprávněně, proto nemohl po subjektivní stránce naplnit znaky přečinu podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

7. Obviněný zaměřil své výhrady i proti odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu, který podle jeho mínění dostatečně nevysvětlil argumenty k jím obdobně formulované námitce, protože odvolací soud poukázal na povahu vykonávacího řízení, v němž nemůže jiný soud realizovat výkon trestu vyhoštění, který neuložil, s obecným odkazem na judikaturu soudů, kterou blíže nekonkretizoval. Obviněný měl k dispozici protichůdná rozhodnutí orgánů České republiky, a to ve věci Obvodního soudu pro Prahu 9 vedené pod sp. zn. 3 T 43/2014, podle kterého měl již uplynulou lhůtu k opuštění území České republiky ke dni 4. 8. 2014, avšak současně byl držitelem příkazu k vycestování ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 51 T 32/2015, který jeho pobyt na zdejší území ve dnech 13. 3. až 16. 3. 2015 povoloval. V přezkoumávané věci vedené pod sp. zn. 3 T 43/2014 sice mohly příslušné orgány v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 přistoupit k informování soudu, který vydal původní rozhodnutí o vyhoštění, a obviněný jím mohl být vzat do vyhošťovací vazby za podmíněk § 350c a násl. tr. ř. Jestliže takto nepostupovaly, propustily jej na svobodu a vydaly příkaz k vycestování se lhůtou do 16. 3. 2015, obviněný mohl být v dobré víře, že do tohoto data je jeho pobyt na území České republiky oprávněný.

8. Odvolací soud podle obviněného nedůvodně srovnával výkon trestu vyhoštění s výkonem trestu odnětí svobody, přestože u výkonu trestu odnětí svobody se výzva k nástupu výkonu trestu vztahuje výhradně k příslušnému trestnímu řízení a k uloženému trestu, a proto nemůže dojít k tomu, že u jednoho trestu už doba vymezená k započetí jeho výkonu uplynula, zatímco u druhého nikoli. Pokud nastane situace, kdy jedním rozhodnutím orgánů České republiky byl dovolatel vyhoštěn z jejího území a jiným mu byl po určitý časový úsek před vyhoštěním výslovně povolen pobyt na tomto území, je podle dovolatele nutno vycházet z výkladu, který je pro něj příznivější, tj. že byl oprávněn důvěřovat ve správnost pozdějšího aktu orgánu veřejné moci, jenž povoloval jeho pobyt do 16. 3. 2015.

9. Vedle těchto výhrad obviněný kladl důraz na zavinění, které je u přečinu podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku možné jen v úmyslné formě. Namítl, že vydání příkazu k vycestování se lhůtou od 13. 3. 2015 do 16. 3. 2015 u něj vyvolalo přesvědčení, že jeho pobyt na území České republiky je po tuto dobu oprávněný. Přitom neměl povinnost zjišťovat přesné právní vztahy mezi předchozími rozhodnutími a výzvami orgánů veřejné moci, ale mohl důvodně spoléhat na to, že touto novou výzvou je jeho pobyt v České republice do 16. 3. 2015 legální, zvláště za situace, kdy od Obvodního soudu pro Prahu 10 po vazebním zasedání ve věci vedené pod sp. zn. 51 T 32/2015 osobně převzal dne 13. 3. 2015 výzvu se lhůtou k vycestování do 16. 3. 2015, aniž by současně byla učiněna jakákoli další opatření vůči jeho osobě směřující k realizaci rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014.

10. Se zřetelem na uvedené skutečnosti se obviněný v dovolání domáhal omluvitelného právního omylu podle § 19 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se s ohledem na presumpci správnosti rozhodnutí orgánů veřejné moci a důvěru jednotlivce v rozhodovací činnost státu nemohl vyvarovat, neboť nevěděl, že by jeho čin mohl být protiprávní, a tudíž je vyloučeno zavinění, a tím i jeho trestní odpovědnost. Jestliže si obviněný byl vědom svého dřívějšího odsouzení ve věci Obvodního soudu pro Prahu 9 vedené pod sp. zn. 3 T 43/2014, nevyvrací to jeho obhajobu, že důvodně spoléhal na později vydaný příkaz k vycestování se lhůtou do 16. 3. 2015. Skutek vymezený ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně pod bodem 2. proto podle jeho názoru není trestným činem a odvolací soud se dopustil nesprávného hmotněprávního posouzení, pokud ho za něj uznal vinným.

11. Obviněný tedy v závěru svého dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek a aby postupem podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Městskému soudu v Praze věc znovu projednat a rozhodnout.

12. K dovolání obviněného J. S. vyjádřil státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, podle něhož uplatněné námitky odpovídají deklarovanému dovolacímu důvodu a jsou s ohledem na subjektivní stránku přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku důvodné. Státní zástupce poukázal zejména na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2013, sp. zn. [Tjpn 300/2013](#), podle něhož, pokud byly pachateli uloženy dva a více trestů vyhoštění na dobu určitou (§ 80 odst. 2 tr. zákoníku), vykonávají se postupně, tzn. s výkonem každého z nich se započne až poté, co byl ukončen výkon předchozího trestu vyhoštění. Kdyby Obvodní soud pro Prahu 10 postupoval ve smyslu citovaného stanoviska Nejvyššího soudu, pak by situace, kdy obviněný měl pobyt na území České republiky zakázán a současně na přechodnou dobu povolen, vůbec nemohla nastat, a proto dovolateli nelze přičítat k tíži sporný přístup Obvodního soudu pro Prahu 10.

13. Podle státního zástupce pro naplnění subjektivní stránky úmyslného přečinu podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku je třeba, aby obviněný v době činu věděl nebo byl minimálně srozuměn s tím, že se na území České republiky zdržuje v rozporu s rozhodnutím soudu. Ačkoli je dovolatel osobou se zcela negativním přístupem k uloženému trestu vyhoštění, což vyplývá z jeho opakovaných trestních stíhání pro opětovně páchané trestné činy podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, v posuzované trestní věci je mu neoprávněný pobyt na území České republiky přičítán pouze po dobu dvou dnů, tj. 14. a 15. 3. 2015, ačkoli právě v této době se podle názoru státního zástupce na základě postupu Obvodního soudu pro Prahu 10 mohl oprávněně domnívat, že se může zdržovat na našem území. Ani trestní zákoník, ani trestní řád přitom neupravují otázku, zda v případech, kdy odsouzený má vykonávat dva a více uložených trestů vyhoštění, se tyto tresty vykonávají souběžně, nebo postupně, tj. tak, že se s výkonem každého dalšího trestu vyhoštění započne až poté, co byl vykonán předchozí, jehož výkon započal dříve, a uvedená problematika byla jednoznačně řešena až citovaným stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu. Státní zástupce má tedy za to, že stěžil lze požadovat, aby v této právní otázce měl jasno obviněný, když nelze dovodit, že by obviněný věděl nebo byl alespoň srozuměn s tím, že lhůta poskytnutá mu Obvodním soudem pro Prahu 10 ve věci vedené pod sp. zn. 51 T 32/2015 je s ohledem na trest vyhoštění uložený v jiné trestní věci fakticky bez významu a že je povinen neprodleně opustit území České republiky. Taktéž odvolacím soudem zdůrazněná úprava příslušnosti soudů ve vykonávacím řízení, podle níž s ohledem na ustanovení § 315 odst. 2 tr. ř. Obvodnímu soudu pro Prahu 10 nepřislušelo jakkoli zasahovat do výkonu trestu vyhoštění uloženého obviněnému ve věci Obvodního soudu pro Prahu 9 vedené pod sp. zn. 3 T 43/2014, může mít význam toliko z hlediska naplnění objektivní stránky trestného činu, nikoli však stránky subjektivní. Podle státního zástupce vzhledem ke specifickým okolnostem spočívajícím v nestandardním postupu Obvodního soudu pro Prahu 10, tedy v jiné trestní věci, nelze v případě posuzovaného skutku dovodit u obviněného jednoznačně existenci úmyslného zavinění jako obligatorního znaku skutkové podstaty trestného činu. Proto státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší

soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a aby mu podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

III.

Přípustnost dovolání

14. Nejvyšší soud zjistil, že dovolání obviněného je přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde ho lze učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), a splňuje i obligatorní náležitosti obsahu dovolání uvedené v § 265f odst. 1 tr. ř., přičemž se opírá o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle něhož je možné dovolání podat, pokud rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Obviněný vytkl soudům nižších stupňů právní vady, zejména nedostatky v posouzení subjektivní stránky přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, protože jednal v dobré víře v legálnost a oprávněnost svého pobytu na území České republiky, a domáhal se posouzení spáchaného činu jako jednání v právním omylu podle § 19 odst. 1 tr. zákoníku.

16. Nejprve je vhodné uvést, že nyní přezkoumávaným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 16. 8. 2017, sp. zn. 21 T 31/2017, byl obviněný uznán vinným mimo jiné přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jehož se dopustil ve dnech 14. 3. 2015 až 15. 3. 2015 tím, že se na území České republiky úmyslně zdržoval (páchal zde trestnou činnost popsanou v bodě 1.) ve výroku o vině téhož rozsudku i přesto, že mu byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, který nabyl právní moci dne 8. 7. 2014, uložen trest vyhoštění v délce 5 let, na jehož základě byl povinen vycestovat z území České republiky dne 4. 8. 2014, což obviněný neučinil. Výhradami obviněného směřujícími proti naplnění subjektivní stránky uvedeného přečinu se již dříve soudy zabývaly, a jak zdůraznil soud prvního stupně, obviněný si musel být vědom – po doručení opisu všech rozhodnutí vztahujících se k trestu vyhoštění uloženému ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 43/2014 a z něj vyplývající povinnosti vycestovat z území České republiky – nutnosti realizace trestu vyhoštění, jakož i toho, že zde již nesmí setrvávat, neboť řádně převzal opisy všech rozhodnutí i výzvy k vycestování a byl zcela a ve všech směrech informován o uvedené povinnosti. Posuzované jednání tedy nemá vztah k věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 51 T 32/2015, protože i v ní se pozdější odsouzení odvíjelo od téhož uloženého trestu vyhoštění ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 43/2014, jehož výkon obviněný rovněž mařil. Na této skutečnosti nemohla nic změnit ani lhůta k vycestování, která byla obviněnému poskytnuta ve věci vedené pod sp. zn. 51 T 32/2015, tedy v jiné trestní věci. Na obdobné námitky obviněného uplatněné v odvolání reagoval i odvolací soud, který se ztotožnil se soudem prvního stupně a poukázal na analogii s trestem odnětí svobody s tím, že pozdější výzvy k nástupu trestu neodkládají výkon trestu předchozího, a tudíž vzhledem k tomu, že obviněný si byl vědom jemu uložených trestů vyhoštění, byl skutek správně i po subjektivní stránce posouzen jako přečin podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

17. Nejvyšší soud se ztotožnil s uvedenými závěry soudů nižších stupňů a k jejich správným, byť stručným důvodům doplňuje, že pro posouzení námitek uplatněných obviněným jsou určující následující skutečnosti plynoucí z obsahu příslušného trestního spisu. Obviněný byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. 5 To 233/2014, odsouzen za přečin podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku spáchaný 7 dílčími útoky v období od července 2013 do 20. 1. 2014 k trestu

vyhoštění v trvání 5 let. K jeho realizaci byl na základě výzvy téhož soudu doručené obviněnému dne 28. 7. 2014 informován, že je povinen neprodleně po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, tj. nejpozději dne 4. 8. 2014, vycestovat z České republiky. To obviněný neučinil, jak je patrné z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. 3. 2015, sp. zn. 51 T 32/2015, jímž byl odsouzen pro skutek ze dne 11. 3. 2015, kterým mařil výkon trestu vyhoštění uložený mu uvedeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, a to k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 2 roků, a byla mu stanovena lhůta k vycestování do 16. 3. 2015. Pro skutek ze dne 17. 3. 2015 spočívající v nedovoleném pobytu na území České republiky, jímž mařil trest vyhoštění uložený mu jednak ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 43/2014 a jednak ve věci vedené pod sp. zn. 51 T 32/2015, byl obviněný odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 143 T 10/2015. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 20. 8. 2015, sp. zn. 3 T 42/2015, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2015, sp. zn. 67 To 322/2015, byl obviněný uznán vinným dvěma skutky ze dne 21. 5. 2015, v nichž byl spatřován jednak přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku a jednak zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, za něž byl obviněnému uložen další, v pořadí již třetí trest vyhoštění na dobu 4 roků. Všechna uvedená odsouzení se přitom odvíjela od trestu vyhoštění uloženého obviněnému rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. 5 To 233/2014 (o jehož maření jde i v nyní přezkoumávané věci).

18. Přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že se zdržuje na území České republiky, ačkoli mu byl uložen trest vyhoštění nebo bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Objektem tohoto trestného činu je zájem na řádném výkonu rozhodnutí soudů a dalších orgánů veřejné moci a na výkonu vykázání, které je pouze opatřením. Toto ustanovení poskytuje trestněprávní ochranu nejen řádnému výkonu pravomocných rozhodnutí, ale též výkonu rozhodnutí, která v době činu sice nebyla pravomocná, byla však vykonatelná. Rozhodnutím se zde míní nejen rozhodnutí ve formálním smyslu, ale i rozhodnutí materiální povahy (viz stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2010, sp. zn. [Tpjn 302/2010](#), uveřejněné pod č. 1/2011 Sb. rozh. tr.).

19. K naplnění skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku je nezbytné, aby rozhodnutí, kterým byl obviněnému uložen trest, k jehož maření má dojít, bylo pravomocné. I se zřetelem na námitky, jež v této věci uplatnil obviněný J. S., není pochyb o tom, že mařil výkon trestu vyhoštění, který mu byl uložen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, a že tento rozsudek byl v době spáchání posuzovaného činu pravomocný a vykonatelný (viz § 139 tr. ř.). To ostatně plyne i z obsahu podaného dovolání, v němž obviněný výslovně uvedl, že nerespektoval tento trest a neuposlechl výzvy, podle níž měl k datu 4. 8. 2014 vycestovat.

20. Rozsudek, který je vykonatelný, zakládá povinnost soudu nařídít ve smyslu § 350b odst. 1 tr. ř. výkon jím uloženého trestu vyhoštění. Vykonatelnost rozsudku je jeho vlastností, která nastává ve stejnou dobu, kdy se rozsudek stane pravomocným, a rozumí se jí skutečnost, že obsah rozsudku může být vynucen orgánem činným v trestním řízení proti tomu, komu rozsudek ukládá nějakou povinnost. Je třeba ji však odlišit od vlastního výkonu, tedy uskutečňování obsahu rozsudku. Rozsudek má být zásadně vykonán ihned, jakmile se stane vykonatelným (viz přiměřeně rozhodnutí uveřejněná pod č. 25/2015 a č. 19/2015 Sb. rozh. tr.; obdobně též ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád III. § 315 až 471. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 3951 a 3952).

21. V nyní přezkoumávané věci nezanikla vykonatelnost daného rozsudku v průběhu rozhodné doby žádným podle zákona možným způsobem, a to ani za podmínek § 43 odst. 2 tr. zákoníku v rámci

uložení souhrnného trestu (takový trest nebyl obviněnému uložen), a je tedy nepochybné, že obviněný byl povinen respektovat povinnosti, které mu vyplývaly z příslušného rozsudku od doby, kdy se stal vykonatelným. Obviněný byl proto nucen jej respektovat a podrobit se tomuto výkonu, a jestliže tak neučinil, výkon uvedeného rozhodnutí mařil (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3188).

22. V této souvislosti je třeba k naplnění objektivních znaků posuzovaného přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku uvést i to, že obviněný se zdržoval na území České republiky po právní moci daného rozsudku, ač Obvodní soud pro Prahu 9 ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 43/2014 provedl úkony, které zákon spojuje se započítáním výkonu trestu vyhoštění podle § 350b tr. ř. (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. 50/2003 Sb. rozh. tr.). Jak totiž bylo z obsahu spisu i napadených rozhodnutí zjištěno, obviněný v uvedené věci ve vztahu k trestu vyhoštění obdržel výzvu k vycestování z České republiky ze dne 23. 7. 2014, doručenou mu dne 28. 7. 2014, a poté, co byl dne 3. 8. 2014 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody uloženého mu v téže trestní věci, měl podle výzvy neprodleně opustit Českou republiku, a to nejpozději dne 4. 8. 2014. To však obviněný neučinil, ale setrval na území České republiky i po uvedeném datu a nadále se zde zdržoval, a tudíž nikdy nevykonal zmíněné rozhodnutí, jak byl povinen učinit, neboť nikdy neopustil naše území a páchal zde další trestnou činnost.

23. Ze všech těchto zjištění je zřejmé, že obviněný po objektivní stránce naplnil znaky skutkové podstaty přečinu podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, protože ve stanovené lhůtě neopustil území České republiky, z něhož byl pravomocným rozsudkem soudu na základě uloženého trestu vyhoštění, a ačkoli byly splněny všechny podmínky k výkonu trestu vyhoštění, i nadále se protiprávně zdržoval na tomto území a mařil výkon rozhodnutí, jímž mu byl uložen uvedený trest.

24. Obviněný vytýkal v dovolání nesprávnost použité právní kvalifikace mimo jiné i proto, že soudy měly pochybit, jestliže při uložení trestu vyhoštění ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 3 T 43/2014 v další věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 51 T 32/2015 mu byl uložen (pro porušení stejného rozhodnutí, jako je tomu v nyní přezkoumávané věci) znovu trest vyhoštění na dobu 2 roků, s právní mocí k datu vydání trestního příkazu dne 13. 3. 2015, kde mu byla poskytnuta lhůta k vycestování na dobu do 16. 3. 2015. Podle dovolatele jde o vadný postup soudů, při němž byla porušena jeho důvěra v rozhodovací činnost soudní moci.

25. K tomu považuje Nejvyšší soud za nutné uvést, že soudy zásadně neporušily právní předpisy, jestliže vedle sebe uložily dva tresty vyhoštění, protože takovou situaci připouští i judikatura Nejvyššího soudu, podle níž za situace, pokud byly pachateli uloženy dva a více trestů vyhoštění na dobu určitou (§ 80 odst. 2 tr. zákoníku), vykonají se postupně, tzn. s výkonem každého z nich se započne až poté, co byl ukončen výkon předchozího trestu vyhoštění. Jestliže odsouzený v průběhu výkonu trestu vyhoštění neoprávněně pobývá na území České republiky, tak doba, po kterou maří výkon tohoto trestu, a tedy se dopouští trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, se mu započítává do doby jeho výkonu (viz stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. [Tpjn 304/2010](#), uveřejněné pod č. 20/2011-III. Sb. rozh. tr.). Do doby výkonu trestu vyhoštění se naopak nezapočítává doba výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, který byl odsouzenému uložen za tento trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, popřípadě i za jiný trestný čin, ani doba předchozího výkonu vazby. Pro posouzení, zda v případech, kdy odsouzený má vykonávat dva a více uložených trestů vyhoštění, se uložené tresty vyhoštění vykonávají souběžně, nebo zda se s výkonem každého dalšího trestu vyhoštění započne až poté, co byl vykonán trest vyhoštění, jehož výkon započal dříve, tj. postupně, je třeba vyjít zejména u časově určité formy trestu vyhoštění z účelu trestu vyhoštění a jeho podstaty. Není přitom žádný důvod, aby se tresty vyhoštění postupně uložené na dobu určitou vykonávaly souběžně. Naopak souběžný výkon by byl v rozporu s účelem a podstatou trestu vyhoštění. Pokud je např. odsouzenému uložen trest vyhoštění na dobu 5 let a následně za jinou

trestnou činností další trest vyhoštění na dobu 2 roků, nemá smysl, aby kratší z obou trestů vyhoštění byl odpykán v rámci pětiletého výkonu předchozího trestu, neboť tím by se vytrácel ochranný účel trestu. Jestliže soud rozhodl o uložení dalšího časově určitého trestu vyhoštění, měl bezesporu za to, že je nezbytné zabránit odsouzenému, aby pobýval, resp. opětovně vstoupil na území České republiky ještě po delší dobu, než jaká byla stanovena v předchozím odsuzujícím rozsudku. Princip postupného výkonu trestů téhož druhu se uplatňuje i u ostatních trestů s časovým omezením, tj. trestů odnětí svobody, zákazu činnosti téhož druhu, domácího vězení nebo zákazu pobytu. Je-li tedy např. pachateli uloženo postupně několik nepodmíněných trestů odnětí svobody v určité výměře, jejich výkon na sebe navazuje. Doba výkonu vazby, stejně jako doba výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, který byl odsouzenému uložen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, spočívající v tom, že se v průběhu výkonu trestu vyhoštění zdržoval na území České republiky, popřípadě i za jiný jeho trestný čin, se do doby výkonu trestu vyhoštění nezapočítává, neboť nucený pobyt odsouzeného na území České republiky jeho vzetím do vazby znemožňuje i samotný výkon trestu vyhoštění, jehož podstatou a smyslem je, že se odsouzený zdržuje mimo území České republiky. Pokud se odsouzený naopak nachází na území České republiky, započne výkon trestu vyhoštění až od okamžiku, kdy skutečně opustí území České republiky. Lhůta, kterou mu soud poskytl k obstarání jeho záležitostí podle § 350b odst. 2, resp. odst. 3 tr. ř., se nezapočítává do doby výkonu trestu vyhoštění (viz stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu publikované pod č. 20/2011-I. Sb. rozh. tr.). Jestliže byl odsouzenému uložen kromě trestu odnětí svobody i další časově určitý trest vyhoštění, jeho výkon započne až po skončení výkonu předchozího, resp. předchozích trestů vyhoštění (viz stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 53/2013 Sb. rozh. tr.).

26. Z uvedených důvodů, když není vyloučeno uložit vedle sebe dva tresty vyhoštění, je třeba připustit, že u každého z nich se jeho výkon realizuje samostatně, protože, jak bylo zmíněno, nevykonávají se souběžně, ale každý zvlášť. V nyní přezkoumávané trestní věci se postupovalo podle tohoto pravidla, a jestliže byl trest vyhoštění uložen obviněnému J. S. poprvé rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, bylo nutné nejdříve realizovat výkon tohoto trestu vyhoštění, který obviněný s ohledem na to, že dosud Českou republiku neopustil, nezačal ještě ani vykonávat. K tomu lze poukázat na názor vyslovený v již citovaném stanovisku trestního kolegia Nejvyššího soudu uveřejněném pod č. 20/2011-III. Sb. rozh. tr., podle něhož právní mocí rozsudku, kterým byl uložen časově určitý trest vyhoštění, nastává počátek výkonu tohoto trestu jen v případě, když se odsouzený v tomto okamžiku již nachází mimo území České republiky. Pokud se odsouzený naopak nachází na území České republiky, započne výkon trestu vyhoštění až od okamžiku, kdy skutečně opustí území České republiky. Lhůta, kterou mu soud poskytl k obstarání jeho záležitostí podle § 350b odst. 2, resp. odst. 3 tr. ř., se nezapočítává do doby výkonu trestu vyhoštění.

27. Z těchto důvodů, jestliže se výkon trestu vyhoštění uskutečňuje samostatně v každé trestní věci, v níž byl uložen takový trest, se nelze ztotožnit s tvrzením, že při uložení dvou těchto druhů trestů vedle sebe a provádění úkonů směřujících k zajištění výkonu uvedených trestů došlo k narušení důvěry obviněného v akty státní moci a v jejich správnost a závaznost, na což obviněný odkazoval v dovolání s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. [IV. ÚS 3042/11](#). Uvedený nálezy se totiž týká jiných skutečností, z nichž měla vyplynout nedůvěra stěžovatele, protože i když „důvěra jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů státu, ať už jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné, či soudní, je jedním ze základních atributů právního státu“, její zpochybnění vzešlo z nedostatků v organizaci a činnosti soudní moci spočívající ve vadném poučení o procesních právech v civilním řízení, a proto odkaz na uvedený nálezy není pro projednávanou věc vhodný. Podobně nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 10. 1999, sp. zn. [I. ÚS 167/98](#), se týkal gramatického výkladu ustanovení § 104 odst. 1 věty druhé o. s. ř. Obdobně tomu je v případě nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. [I. ÚS 2166/10](#), z něhož obviněný v dovolání citoval jen část právní

věty, která se týkala problematiky spojené s příkázáním pozemků. Pokud jde o důvěru v soudní moc u trestu vyhoštění, nelze ji zaměňovat s nutností státní moci zajistit, aby byla její vykonatelná rozhodnutí realizována za situace, kdy odsouzená osoba odmítá jejich respektování.

28. Obviněný ve svém dovolání zpochybnil i naplnění subjektivní stránky přečinu podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným a u kterého zákon vyžaduje úmysl. Obviněný sice měl ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 51 T 32/2015 vydanou výzvu k vycestování do 16. 3. 2015, ale s ohledem na již výše zmíněnou nutnost důvěry v rozhodovací činnost státní moci nabyt přesvědčení, že jeho pobyt v České republice je od 13. 3. 2015, kdy byl ve vazebním řízení propuštěn na svobodu, do 16. 3. 2015 oprávněný, protože neměl povinnost zjišťovat právní vztahy mezi předchozími rozhodnutími a výzvami orgánů veřejné moci.

29. Subjektivní stránkou se u uvedeného přečinu zabývaly (byť stručně) již soudy nižších stupňů. Podle soudu prvního stupně obviněný jednal v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jelikož věděl, že má uložený uvedený trest a že měl opustit Českou republiku do 4. 8. 2014. Tím mu byl stanoven přesný a jednoznačný okamžik, po němž se již nesměl zdržovat na tomto území. Obviněný však úmyslně zůstal na území České republiky, a tedy věděl, že tak jedná v rozporu s uvedeným rozhodnutím (a že porušuje zájem chráněný trestním zákoníkem).

30. Odvolací soud se ztotožnil s těmito závěry soudu prvního stupně a na jejich podporu v napadeném rozsudku odmítl úvahy obviněného o tom, že by subjektivně mohl vycházet z toho, že v jiné trestní věci obdržel výzvu k vycestování. Šlo totiž o dva odlišné tresty uložené dvěma různými soudy, přičemž odvolací soud poukázal na procesní právní úpravu výkonu trestu v ustanovení § 315 odst. 1, 2 tr. ř. a u trestu vyhoštění v ustanovení § 350b odst. 1, 2 tr. ř., podle nichž výkon trestu provádí soud, který učinil vykonávané rozhodnutí. Tento soud též může poskytnout odsouzenému přiměřenou lhůtu k vycestování. Proto odvolací soud dovedl, že když šlo o výkon trestu vyhoštění, o němž rozhodl Obvodní soud pro Prahu 9 ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 43/2014, bylo ho nutné realizovat bez ohledu na to, jak o stejném druhu trestu rozhodl jiný soud v jiné trestní věci, v tomto případě Obvodní soud pro Prahu 10 ve věci vedené pod sp. zn. 51 T 32/2015. Odvolací soud pak poukázal na obdobný postup u výkonu trestu odnětí svobody upravený v § 321 tr. ř. a následně shledal správnými závěry soudu prvního stupně ve vztahu k právnímu posouzení věci i v otázce zavinění.

31. V další části Nejvyšší soud poukázal na závěry teorie i soudní praxe týkající se úmyslného zavinění, přičemž podle soudů nižších stupňů obviněný J. S. spáchal posuzovaný přečin podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Na takové zavinění soudy správně usuzovaly z okolností, za nichž došlo k trestnému činu, protože obviněný se ve dnech 14. a 15. 3. 2015 úmyslně zdržoval na území České republiky přesto, že mu byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, který nabyt právní moci dne 8. 7. 2014, uložen trest vyhoštění v délce 5 let, na jehož základě byl povinen vycestovat z území České republiky nejpozději dne 4. 8. 2014. V takto popsáném skutkovém zjištění je dostatečný podklad pro závěr o vědomém a chtěném jednání obviněného i o tom, že nerespektoval to, co mu bylo v rámci uvedeného rozhodnutí o trestu vyhoštění uloženo, protože povinností obviněného bylo, aby nejpozději dne 4. 8. 2014 opustil území České republiky. Jestliže se po uvedeném datu zdržoval na tomto území, musel vědět, že tak činí protiprávně, v rozporu s citovaným rozsudkem, a tedy že jeho nerespektováním maří výkon tohoto rozhodnutí. Obviněný tudíž věděl o všech rozhodných okolnostech tím spíše, jestliže již ve výzvě k vycestování vydané Obvodním soudem pro Prahu 9 dne 23. 7. 2014, kterou obdržel dne 28. 7. 2014, byl poučen o následcích neuposlechnutí výzvy, jímž by se vystavil nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Obviněný obdržel zmíněnou výzvu ještě ve věznici v P., kde vykonával trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců (uložený mu rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 3 T 43/2014, za trestný čin podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku), z

jehož výkonu byl podmíněně propuštěn usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 4. 8. 2014, sp. zn. 1 Pp 269/2014. Obviněný však nerespektoval uvedený příkaz plynoucí z uloženého trestu vyhoštění, neboť ke stanovenému datu ani později neopustil území České republiky, jak je patrné i z postupně vydaných následných odsuzujících rozhodnutí, ale naopak páchal zde další trestnou činnost.

32. Obviněný J. S. tedy věděl, že je povinen respektovat již první výzvu k vycestování nejpozději dne 4. 8. 2014, protože rozsudek má být zásadně vykonán ihned, jestliže se stane vykonatelným. To vyplývá i z ustanovení § 350b odst. 1 tr. ř., podle něhož jakmile nabyde právní moci rozsudek, kterým byl uložen trest vyhoštění, předseda senátu zašle nařízení výkonu trestu Policii České republiky a vyzve zároveň odsouzeného, aby neprodleně vycestoval z České republiky. Postup předsedy senátu je do značné míry analogický postupu při výkonu trestu odnětí svobody (§ 320 odst. 1, 2 tr. ř.). Pokud byl odsouzenému uložen trest vyhoštění vedle nepodmíněného trestu odnětí svobody, je třeba při nařízení výkonu trestu přihlížet i k ustanovení § 350d tr. ř. Jinak předseda senátu soudu prvního stupně vyzve odsouzeného, aby se ve stanovené lhůtě podrobil uloženému trestu, tedy aby vycestoval z České republiky. V této souvislosti předseda senátu neurčuje, do kterého státu má odsouzený vycestovat (zda do domovského, nebo do třetího státu), a rozhodnutí v tomto směru je zcela na odsouzeném. Soud rovněž nepodniká žádné kroky k tomu, aby odsouzenému obstaral náležitosti nutné k vycestování (cestovní a podobné doklady). Kromě výzvy k vycestování adresované odsouzenému se omezí na doručení nařízení výkonu tohoto trestu Policii České republiky (Ředitelství služby cizinecké policie). Smyslem posledně uvedeného opatření, jehož obligatorní součástí by kromě jiného mělo být přesné vymezení doby, na niž se uložený trest vztahuje, je umožnit policii, aby provedla nezbytné administrativní úkony směřující k tomu, aby po dobu trvání trestu vyhoštění bylo odsouzenému zabráněno v opětovném vstupu na území České republiky (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád III. § 315 až 471. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 3951 a 3952).

33. Jak je zřejmé z těchto skutečností, závěr soudů obou stupňů je správný, i když obviněný zpochybňoval svou vinu s poukazem na trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. 3. 2015, sp. zn. 51 T 32/2015, který nabyl právní moci téhož dne a jímž mu byl uložen další trest vyhoštění podle § 80 odst. 2 tr. zákoníku na dobu 2 roků, a v důsledku toho mu byla na dny 13. 3. 2015 až 16. 3. 2015 poskytnuta lhůta k vycestování ve smyslu § 350 odst. 2 tr. ř., takže podle obviněného se mohl po tuto dobu zdržovat na území České republiky. S takovým názorem obviněného se nelze ztotožnit, protože povahu výzvy a možnost obstarat si záležitosti v době od 13. 3. do 16. 3. 2015 nelze posuzovat jednostranně a samostatně, ale v kontextu se všemi okolnostmi a úvahami, které Nejvyšší soud rozvedl shora. V době od 13. do 16. 3. 2015 totiž nebyl ani nemohl být obviněnému „povolen“ pobyt na území České republiky, jelikož obviněnému byl uložen vykonatelný trest vyhoštění, který nerespektoval. Přitom podle § 350b odst. 2 tr. ř. nejde o „povolení“ pobytu na zdejším území, ale pouze o lhůtu k obstarání nezbytných záležitostí. Jde o akt, při kterém státní moc umožňuje osobě, jež musí opustit naši republiku a po stanovenou dobu se do ní nesmí vrátit, aby si zajistila nutné záležitosti související s vycestováním. Právě takové poučení vyplynulo i z „Výzvy“, v rámci níž byla obviněnému ve shora zmíněné věci vedené pod sp. zn. 51 T 32/2015 poskytnuta uvedená lhůta, přičemž ve výzvě bylo stanoveno, aby poté obviněný „neprodleně“, avšak „nejpozději do 16. 3. 2015 vycestoval z území České republiky“.

34. Jak vyplývá z povahy výzvy k vycestování, nejde o „povolení“ k pobytu, ale je nutné ji chápat i se zřetelem na subjektivní stránku posuzovaného přečinu jako administrativní úkon směřující k tomu, aby konkrétní osoba, jíž byl uložen trest vyhoštění, byla povinna podrobit se neprodleně výkonu tohoto trestu. V přezkoumávané věci je pak třeba vázat tento okamžik výlučně k datu 4. 8. 2014, od něhož obviněný pobyt na území České republiky zcela vědomě porušoval trest vyhoštění, který mu byl uložen Obvodním soudem pro Prahu 9 ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 43/2014.

35. Navíc, jak vyplývá z výroku o vině pod bodem 1. v rozsudku soudu prvního stupně v nyní

posuzované trestní věci, obviněný právě ve lhůtě k vycestování, která mu byla stanovena ve věci Obvodního soudu pro Prahu 10 vedené pod sp. zn. 51 T 32/2015, dne 14. 3. 2015, případně dne 15. 3. 2015, rozbil skleněnou výplň vozidla zaparkovaného v oploceném areálu, odkud odcizil věci a způsobil škodu ve výši 12 449 Kč na odcizených věcech a ve výši 10 033 Kč poškozením vozidla, a tudíž spáchal další trestnou činnost. Takové jednání rozhodně nelze považovat za „obstarání si nezbytných záležitostí“, k čemuž měla sloužit poskytnutá lhůta k vycestování.

36. Postup podle § 350b odst. 2 tr. ř., jehož se obviněný v dovolání domáhá s tím, že mu byl údajně „povolen“ pobyt na zdejším území i přes omezující podmínky, za nichž se měl podrobit výkonu trestu vyhoštění od 4. 8. 2014 ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 3 T 43/2014, rozhodně nemůže sloužit k tomu, aby osoby pravomocně odsouzené k trestu vyhoštění páchaly další trestnou činnost, které má zabránit právě uložený trest vyhoštění. Uvedený procesní institut vykonávacího řízení má být využit tehdy, jestliže nehrozí obava, že odsouzený, který je na svobodě, se bude skrývat nebo jinak mařit výkon trestu vyhoštění. Jen v takovém případě může předseda senátu poskytnout odsouzenému přiměřenou lhůtu k obstarání jeho záležitostí. Přitom je povinností odsouzeného respektovat pravomocný odsuzující rozsudek, kterým mu byl uložen trest vyhoštění, a chovat se tak, aby jej neporušoval. Pouze v případech, kdy hrozí nebezpečí, že odsouzený bude mařit výkon tohoto trestu zejména tím, že se bude skrývat na území České republiky nebo bude podstatně ztěžovat výkon trestu, zejména když odmítne součinnost nutnou pro obstarání cestovních dokladů, přichází v úvahu bezprostřední státní donucení. Provedení úkonů, potřebných k výkonu uloženého trestu vyhoštění, ať již mají povahu rozhodnutí nebo opatření, zákon svěřuje předsedovi senátu soudu prvního stupně (shodně s obecným pravidlem obsaženým v § 315 tr. ř.). Postup předsedy senátu je do značné míry analogický postupu při výkonu trestu odnětí svobody (§ 320 odst. 1, 2 tr. ř.).

37. Závěr o naplnění subjektivní stránky posuzovaného přečinu podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku má podklad i v tom, že obviněný J. S. nerespektoval ani další, byť později uložené tresty vyhoštění, namísto jejich výkonu páchal na území naší republiky další trestnou činnost, jak plyne z obsahu rozhodnutí vydaných v navazujících trestních věcech. Proto je ryze účelová i obhajoba obviněného založená na tvrzení, podle něhož žil a jednal v dobré víře ve správnost rozhodnutí orgánu státní moci, konkrétně rozhodnutí a výzvy Obvodního soudu pro Prahu 10 ve věci vedené pod sp. zn. 51 T 32/2015, tedy že v období páchání nyní posuzované trestné činnosti (přečiny krádeže a poškození cizí věci), tj. ve dnech 14. a 15. 3. 2015, byl oprávněn k pobytu na území České republiky, a to až do 16. 3. 2015, neboť zcela v rozporu s ní nejenže protiprávně setrval na našem území, ale páchal zde i další trestnou činnost.

38. Nejvyšší soud neshledal v projednávané věci důvodným ani tvrzení obviněného o jeho jednání v omluvitelném právním omylu ve smyslu § 19 odst. 1 tr. zákoníku s poukazem na příkaz k vycestování vydaný ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 51 T 32/2015. Již výše uvedené závěry Nejvyššího soudu svědčí o neopodstatněnosti takové námitky. Jak jednoznačně vyplývá z obsahu napadených rozhodnutí, jakož z úvah Nejvyššího soudu shora rozvedených, už jen s přihlédnutím k opakujícím se rozhodnutím, v nichž byl obviněný odsuzován za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, když se stále zdržoval na území České republiky, ačkoliv mu byly opakovaně uloženy tresty vyhoštění, je třeba dovodit, že obviněný musel vědět a věděl, že má vycestovat z tohoto území, což však zcela záměrně nečinil. Přitom skutková podstata zmíněného přečinu nemá blanketní ani odkazovací dispozici, neboť sama popisuje zakázané jednání, aniž by se dovolávala porušení mimotrestních právních norem.

39. Podle názoru Nejvyššího soudu nejde ani o skutkový omyl obviněného, protože jednal se znalostí všech skutečností, které se vztahovaly k jeho povinnosti, včetně toho, kdy a jak musí opustit Českou republiku v rámci uloženého trestu vyhoštění. V případě nerespektování trestu vyhoštění a neuposlechnutí výzvy k vycestování ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 3 T

43/2014 tedy nemůže jít o omyl obviněného, a to ani ve vztahu k pozdější výzvě k vycestování vydané Obvodním soudem pro Prahu 10 ve věci vedené pod sp. zn. 51 T 32/2015, ke které došlo již v průběhu dříve uloženého trestu vyhoštění, přičemž v této době už obviněný úmyslně a protiprávně setrval na území České republiky.

40. Ze všech shora již rozvedených důvodů (když nelze opomenout ani to, že za stejnou trestnou činnost byl obviněný v minulosti opakovaně uznán vinným) obviněný musel vědět, že neopustí-li území České republiky ve stanovené době, tj. do 4. 8. 2014, jedná protiprávně a žádná skutečnost nemohla oddálit jeho povinnost k vycestování, resp. nenastala žádná taková právně relevantní okolnost v posuzované věci. Ustanovení o právním omylu lze uplatnit jen v případech negativního právního omylu ohledně protiprávnosti pramenící z mimotrestních právních předpisů, případně ohledně protiprávnosti chápané z hlediska celého právního řádu. To není případ obviněného v nyní projednávané věci, protože i když je obviněný cizím státním příslušníkem, v době činu byl dostatečně obeznámen s právní úpravou, soudy ho v tomto směru poučovaly, a proto otázka trestnosti jeho jednání mu byla ze všech okolností dostatečně zřejmá. Z popsanych skutkových okolností je patrné, že mimotrestní právní normy nedopadaly na jednání obviněného, a proto v žádném případě nemohlo jít o právní omyl (viz přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2011, sp. zn. [4 Tdo 741/2011](#)).

41. Jak je tedy z uvedeného patrné, obviněný se v rámci popsaného činu a zjištěných okolností nepodrobil výhradně normám trestního práva, které vědomě, dlouhodobě a soustavně - i přes poučení soudu o následcích takového jednání - nerespektoval. Proto jsou úvahy obviněného týkající se právního omylu podle § 19 tr. zákoníku (ovšem i případného omylu skutkového podle § 18 tr. zákoníku) v rozporu nejen s učiněnými skutkovými závěry, ale také s judikaturou Nejvyššího soudu.

42. Ze všech rozvedených důvodů Nejvyšší soud neshledal v postupu soudů nižších stupňů pochybení vytýkané obviněným ohledně nesprávnosti použité právní kvalifikace, a to i přes opačně vyznívající názor státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, který vyslovil pochybnosti o úmyslném zavinění obviněného. Uvedený postoj Nejvyššího státního zastupitelství je navíc v rozporu s tím, jaký zaujímalo k otázce úmyslného zavinění po celé trestní řízení nižší státní zastupitelství jako žalobce v této trestní věci.

43. I přes opačný názor státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství dospěl Nejvyšší soud k závěru, že obviněný J. S. naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jímž byl zcela správně uznán vinným, a to i znaky jeho subjektivní stránky. Proto Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné.